

PRAGMA

Ètica, opinió i racionalisme

NÚM. 5

Foto: Jordi Reig Purgimon

- Contrapunts i paradoxes de l'església catòlica.
- Jo vaig dir sí a la guerra de l'Iraq.
- La Justícia no és pels poderosos.
- La utopia en marxa.
- Sobre la confiança cega.
- La construcció europea i la laïcitat necessària.
- La veritable història de Jesús.
- El pacte tripartit d'esquerres.

Contrapunts i paradoxes de l'església catòlica.

Aquesta setmana he rebut al meu despatx de Barcelona un paquet certificat amb quasi 6 • de segells i amb 4 exemplars del setmanari CATALUNYA CRISTIANA, fa alguns mesos també em vaig trobar a la bústia del correu del Fonoll un paquet de revistes també cristianes. Totes elles catòliques, mentre espero rebre del bisbat la meua RENÚNCIA a la fe Catòlica. Ignoro qui te interès en evangelitzar-me, però perden el temps. No van servir els ensenyaments a cops de creu de la infantesa, ni les allargues que castigats junt als meus 2 germans de genolls cara a la pissarra per no anar a missa el diumenge, ni el pànic que em feia el mestre Sr. Olmos que ens amenaçava als tres germans que “nos comería el demonio en el infierno” després de preguntar cada dilluns qui no havia anat a missa.

La sort de tenir uns pares “laics” i el sentit comú m’han lliurat de les creences de tot tipus i m’han permès viure en llibertat.

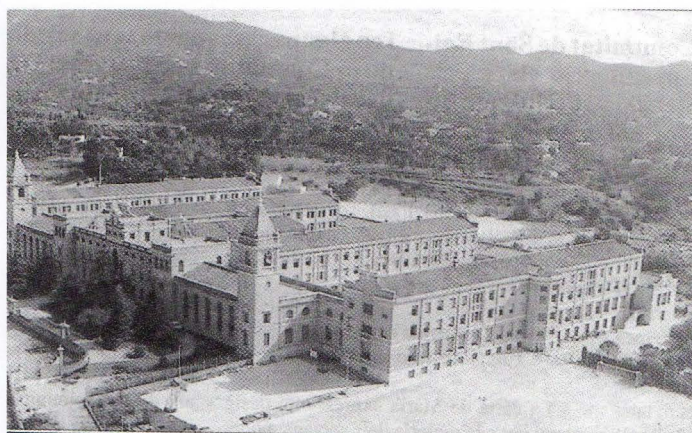
Avui he revisat el contingut d’aquest esmentat setmanari i em dóna la sensació que per a aquestes poderoses sectes religioses no ha passat el temps o que tenen el rellotge parat en aquella època de “llana” i misèria que ens ha tocat viure en la postguerra i “la España del nacional catolicismo”.

Veieu-ne alguns titulars i fotografies:

El cristianisme, indispensable en la construcció d'Europa

Bé, si alguna cosa tinc clara és que les creences i les sectes religioses no fan cap falta per construir una Europa plural amb ciutadans lliures i amb criteri propi. Prou guerres i conflictes han generat i estan ocasionant les creences en aquesta nova Europa com perquè ara ens vulguin cristianitzar i tornar a ficar en ramats. Ens cal una EUROPA LAICA on tothom pugui ser lliure i no hi hagi les discriminacions religioses, culturals... Que estan sofrint milers de nous europeus que no tenen, precisament, cap crist com a líder.

Impressionants edificis com els Seminaris Diocesans com aquest de Tortosa i altres estan quasi buits com a expressió de la forta crisi vocacional que pateix la poderosa secta catòlica. (Aixó és una bona notícia).

La lliure necessitat de creure

Que creure és una necessitat per a molts humans dèbils, desorientats, pobres d’esperit, de poca cultura ho sabem i creiem que cal respectar aquesta gent que reemplacen la seva llibertat i les seves pors per creences que els ajuden a viure, encara que enganyats. Però tal com diu que sembla el cardenal, és una paradoxa parlar de llibertat i necessitat de creure alhora. Les persones que necessiten creure no són lliures, poden estar confortades i ingènuament felices, però no es poden considerar lliures. Són parts d’un ramat manipulat i enganyat per uns predicadors que els sotmeten i els exploten econòmicament, si poden, amb donacions, herències, etc., aprofitant la seva debilitat humana.

QUANTS PAPES HI HA?

Bé, de papes sembla que n'hi ha alguns més, no només l'actual i decrèpit Pau II, el papa Xenonda, el papa Christodoulus, etc. Cada un és el cap d'una de les sectes que remenen milions d'euros procedents de la bona fe dels seus feligresos.

Joan Pau II es va trobar amb Christodoulos l'any 2001.

El papa Xenouda (en primer terme) és el cap de l'Església copta.

Vaticà

església en el món

El Papa insta els catòlics a oposar-se a l'avortament i l'eutanàsia

■ Un document vaticà recorda que hi ha principis cristians innegociables

Penso que actualment oposar-se a l'avortament i a l'eutanàsia és propi de ments quelcom necessitades de reciclatge.

Com es pot obligar a algú que no vol fills, a tenir-los. Quin espectacle va fer l'Església Catòlica amb la nena de 10 o 12 anys violada a Nicaragua excomunicant els pares perquè la varen fer abortar.

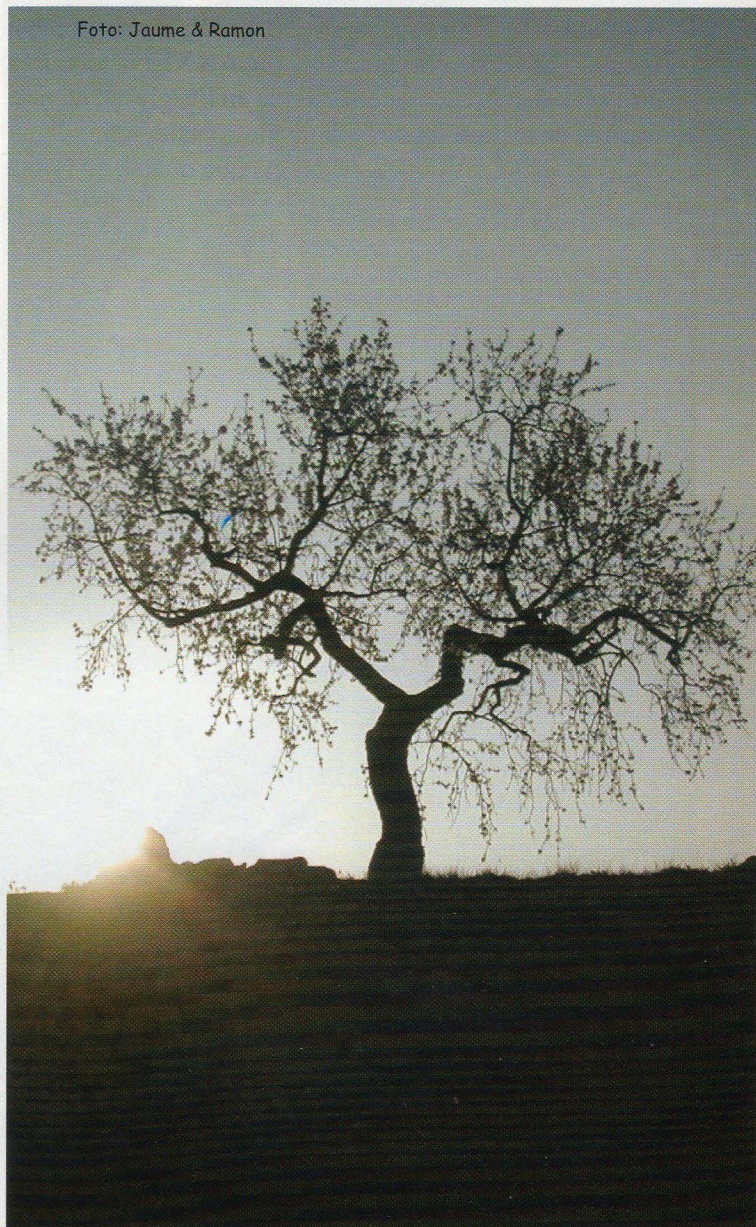
Com és pot privar a ningú d'una mort digna. Són intolerables aquestes invasions de la llibertat individual de cada persona que té dret a fer el que cregui més adient amb ell mateix.

«Estem cansats de mentides i de manipulacions. Volem la pau!»

Amb això estic del tot d'acord. Volem la Pau. La pau sense por, sense repressió, amb tolerància, sense opressors, la Pau, el respecte dels éssers humans i de la vida, en això coincidim.

Això sí, també "estem cansats de mentides i de manipulacions" dels polítics i de les sectes religioses i dels seus predicadors.

Foto: Jaume & Ramon

Confio que algun dia els mentiders i manipuladors que inculquen creences als seus ingenus coetanis, per viure'n, siguin jutjats com qualsevol estafador.

Tampoc oblideu la quantitat de sang vessada per culpa de les religions i les guerres i opressions que els fets religiosos han generat durant tota la història de la humanitat.

Afirmar la dignitat de la dona

■ Manifest de les Dones Cristianes Treballadores

Precisament la dona ocupa un lloc secundari en tota la jerarquia eclesiàstica, no pot ser sacerdot, ni menys Papa o "mama". És vergonyós que en el segle XXI existeixi una discriminació tan forta envers la dona en l'església, mentre ens parlen de la dignitat de la dona i la consideren indigna de tenir les mateixes posicions i drets que qualsevol home dintre de l'església.

El superior de l'orde hospitalari reflexiona sobre la virginitat

Em sembla surrealista parlar de la virginitat en aquest segle com a valor. Parlen de la canalització dels "nostres impulsos instintius". Quan està probat científicament que l'abstinència sexual pot ser molt nociva tant físicament com psicològicament per a algunes persones. La virginitat no és cap valor i pot ser una desgràcia per a la salut i l'equilibri de la dona verge.

A les persones els cal tenir una sexualitat gratificant, satisfactòria i suficient per no sofrir desequilibris físics o psicològics. Per tant, una altra vegada crec que l'església és anacrònica en aquest i molts altres temes.

Declaració jueva-catòlica sobre la vida i la família

■ Primera reunió oficial del rabí de Jerusalem amb representants vaticans

Home, ni els jueus poden donar cap lliçó de respecte a la vida dels palestins, ni els cristians americans fanàtics com Bush de respectar la vida dels iraquís. Són vulgars assassins de vides humanes.

Foto: Sol Vives

Referent a la família i a la unitat familiar, fa riure pensar que "el divorci NO", però pagant bastants euros sí que pots obtenir la NUL·LITAT de matrimoni. Com el que podia menjar carn els dies prohibits pagant una taxa al clero. Fa riure!

Per mi el que val és una ètica, una moral i una qualitat humana que són pròpies de l'ésser humà i no calen predicadors ni sectes de cap mena per ser gent honesta i bondadosa. Cal cultura, respecte i educació en llibertat i en un ambient social i familiar adequats.

Amb tot això demano als anònims enviadors de setmanaris i revistes cristianes, s'abstinguin d'enviar-me-les, perquè, com veuen, em fan un efecte revulsiu que no respon a les expectatives evangelitzadores de qui m'ho envia.

Aplaudeixo actituds com el malaguanyat Terenci Moix que fa poc ha mort per suïcidi tabaquista i que ha prescindit dels honors fets pels capellans (cerimònia laica) i de polítics del PP i CiU en el seu enterrament.

Emili Vives

Cursos de «cristiandad» en barrios de miseria

Foto: Jaume & Ramon

Des d'una posició d'ecologista responsable

Jo vaig dir sí a la guerra d'Iraq

Com moltes persones de la meua generació, he passat per l'evolució lògica dels qui hem crescut intel·lectualment: primer catòlic de base, després marxista, més endavant anarquista i, per descomptat, hippy, uns quants anys passant de tot i, últimament, ecologista, això sí, abans que ho fossin fins i tot els franquistes de tota la vida.

Surtoament, però, sempre he fugit dels extrems i les fòbies, sóc una persona racional i equilibrada, de manera que tots aquests canvis fruit de la maduresa he procurat fer-los mantenint-me dins del sistema, al cap i a la fi no tenim per què renunciar a la paella i a la sangria dels diumenges, el sistema també té coses bones.

Arribats en aquest punt he de dir que després de la religió, el càncer més perillós de la societat és el poder manipulador dels mitjans de comunicació, en especial des de l'entronització de les opinions políticament correctes, una pluja àcida que ens adorm les neurones fins a deixar de tenir opinions pròpies.

Per sort, a més de ser un privilegiat també sóc un tio intel·ligent i com que conec el percal, no em deixo manipular tan fàcilment. L'últim exemple de la meua clarividència el trobem en el meu posicionament arran de la guerra a Iraq: en efecte, després d'una profunda reflexió en la solitud d'una taula del restaurant Botafumeiro, on em vaig foteure una mariscada i dues ampolles de Moët Chandon per tal d'aclarir les idees, vaig aconseguir desempallagar-me de tota la publicitat perniciosa i, des del pensament lliure del meu ecologista militant —envio donatius un cop l'any a Greenpeace, Amnistia Internacional, l'Onze, Càritas, Creu Roja i a totes les ONG's sense fronteres, la qual cosa em costa un *pastón* que em podria fondre a l'Up & Down—, vaig aconseguir, deia, de descobrir que el compromís passava per donar suport a la guerra d'Iraq.

Us he dit que estava sol, bé, us he de confessar que estava amb la meua amant, una senegalesa de 18 anys —o això diu ella, potser en té menys— que vaig seleccionar en un puticlub perquè,

a més d'estar boníssima, no parla ni jota del nostre idioma, de manera que no fa com la meua dona que m'interromp constantment quan estic reflexionant. Allà al Botafumeiro va estar fantàstica, no va dir ni una paraula, no va parar de somriure fins i tot mentre em treballava per sota la taula i finalment, quan vaig cridar Sí a la Guerra després d'una profunda reflexió, em va abraçar amb força, com si el seu cervell de mosquit pogués copsar la magnitud dels meus pensaments superiors.

Foto: Jaume & Ramon

Perdoneu que perdi el fil, però és que s'ho fa tan bé que em torna boig! Deixeu-me respirar dos segons... gràcies, ara ja us puc exposar les raons que, des de l'ecologisme militant integrat, m'han dut a dir Sí a la Guerra. Les enumeraré perquè no us perdeu. Anem per feina:

1/ La guerra d'Iraq ens permet de lliurar-nos d'un tirà corrupte i dels cabrons dels seus fills, és a dir, uns quants genocides menys.

2/ Podem rehabilitar la imatge d'Occident després d'haver deixat tirades les minories ètniques que es van rebel·lar contra Saddam en acabar la guerra del Golf tot confiant en les promeses de Bush pare.

3/ L'eliminació física de milers de guàrdies republicans, soldats iraquians i també de civils obrirà un nou futur per a molta gent que podrà trobar una feina amb la qual mai haguessin pogut somiar. Aquest fet durà la felicitat a moltes llars.

4/ La destrucció total d'edificis i infraestructures ens permetrà que, mitjançant les tasques de reconstrucció –això sí, amb els seus calés– ens vegin com els bons de la pel·lícula.

5/ Aquesta mateixa destrucció total farà possible que tot el país es pugui reconstruir seguint els paràmetres ecològics del creixement sostenible en substitució de les anàrquiques ciutats i suburbis actuals.

6/ El control dels recursos petrolífers farà que se'n consumeixi molt més i que les reserves s'acabin abans, la qual cosa permetrà la implantació massiva de les energies renovables en un termini molt més curt.

7/ Els països àrabs ens odiaran molt més, hi haurà més terrorisme i això permetrà mantenir una morterada de llocs de treball a la indústria d'armament, llocs que, de perdre's, podrien comprometre la inversió dels governs en la conservació del medi ambient perquè augmentarien els subsidis i les ajudes socials.

8/ La guerra impulsa la investigació sofisticada, de manera que aviat s'utilitzaran armes que mataran milions de persones sense que se'n ressenteixi l'equilibri ecològic.

9/ Si tot va bé, després podrem aniquilar la resta de països que no tenen consciència ecològica i que contaminen experimentant per tal d'obtenir la bomba atòmica –Corea del Nord, Iran, Líbia, Síria, etc.– Després podrien seguir Índia, Pakistan i tots els dolents. Queden exclosos França, Israel o Rússia perquè han reflexionat i ara estan del costat dels bons.

10/ Gràcies a la guerra d'Iraq, els principis ecològics de les democràcies occidentals s'acabaran imposant arreu i les futures generacions –això sí, només les nostres, però no es pot tenir tot–, heretaran un món molt més habitable i amb moltíssima menys gent.

Podria continuar amb dues-centes mil raons més, però crec que ja he provat el meu punt: l'opinió políticament correcta ha estat dir No a la Guerra i, com sempre, tota la borregada progressista de boqueta se l'ha fet seva, sense plantejar-se els obscurs interessos que romanen darrera d'aquesta postura absurda, que identificava el suport a la guerra amb el conservadurisme institucional del PP.

Foto: Jaume & Ramon

Per sort, algunes ments lliures i clarividents com la meua s'han mantingut alienes a la propaganda i han descobert el fons de la qüestió: per la capa d'ozó, per la recuperació dels nostres rius, pel creixement sostenible, per les balenes, per un món governat des de l'ecologia responsable, diguem Sí a la Guerra!

I ara em perdonareu, però després de l'esforç per tal de transmetre-us aquesta evidència, necessito un *break*, permeteu-me que telefoni la meua negreta –el mòbil li vaig regalar jo– per tal de descarregar la tensió acumulada intentant que els vostres cervells de sargantana s'alliberin de la mediocritat.

–Botafumeiro?, soy Pepe, sí hombre, el noi de Pedralbes, dile a Moncho que me reserve la mesa de siempre, seremos dos... ¿Que tienes percebes de las rías y angulas auténticas de Aguinaga?, pues ya sabes, quítalas del menú de sugerencias que esta noche la armo. Gracias Xose, nos vemos sobre las diez. Un abrazo, rapaciño.

Josep A. Giravent
Periodista

La Justícia no és pels poderosos «El pobre amb raó, però a la presó»

El principi d'igualtat de tots els ciutadans davant de la llei queda en fals en nombrosos casos. Els comdenats rics o poderosos que no compleixen les seves penes o presó:

Per exemple De la Rosa, Galindo, Roldán, Mario Conde, els de Gescartera,...

Molts d'altres assassins massius en nom de déu o de la pàtria, de persones indefenses tampoc seran mai jutjats ni comdenats, com Bush, dictadors com Franco, Pinochet, Sadam, Fidel Castro...tampoc ho han estat.

Com es pot creure en la igualtat de la justícia?

No sé qui deia que la Justícia és una teranyina on només s'hi enganxen les mosques petites, però no les grans.

Emili Vives

La utopia en marxa

UTOPIA, paraula polar que ha mogut i mou l'il·lusionisme de generacions senceres, ha deixat de ser aglutinant. I el que és pitjor: parlar-ne et converteix en un subjecte sospitos amb l'estigma de ser un retardat històric o un inadaptat modern. La lluita pels altres en qualsevol sentit ja no té l'empenta que tenia altres temps. El paràmetre de solidaritat ha esdevingut banal i els referents dramàtics del planeta s'han fet norma. L'època dels 60 en què les atrocitats al Vietnam movien les passions i les sensibilitats occidentals han quedat en el retaule dels records. També els programes il·lusoris de comunitats socials pel benestar de la població mundial tenen detractors. Fins i tot hi ha qui es posiciona en no contribuir en cap campanya de solidaritat per temença que la seva ajuda s'evapori pel camí entre els intermediaris.

Si bé hi ha innumbrables activitats en tot el planeta contra les malalties de la humanitat i per un món més just, rastrejar la utopia en marxa resulta costós metodològicament,

fins i tot hi ha activitats socials i solidàries que podrien ser qüestionades en la seva condició d'utòpiques. Però què és això de la utopia? Què era i què és en l'actualitat? (No precisament pels termes que li dedica Sabina a Anguita, el qual, ell, ha quedat ultrapassat pels discursos actuals). Antigament la utopia venia frontalment oposada a la noció de eutopia, com el bo o millor lloc possible a trobar entre l'oferta de llocs planetaris o països organitzats, era el que remetia a un no - lloc, o el lloc per construir: un espai completament nou en el qual s'hi ubiquessin els valors del nou món. La utopia en marxa quedava recollida no tan sols en els moviments socials en contra de les cotilles dictatorials sinó sobretot amb la incorporació de nous valors que intercanviàvem en el tu a tu diari. La utopia era el pensament viu per introduir en la realitat el que estava en el pensament futurista. Això portaria a avantguarditzar conductes i idees i intentar crear noves formes de vida. Després es veié que ni els socialismes reals havien arribat a la fase socialista promesa, ni innumbrables estils comunalistes superaven

Foto: Jaume & Ramon

l'ordre burgès de les famílies i les mesquineses privatistes. Els períodes de grans desencants escombraren militàncies radicals, però no aniquilaren el sabor de la utopia. I mentre quedava un ormeig d'activitat pel innovacionisme seguia sobrevisquent la utopia, i segueix fent-ho. En present, sí. El problema està en categoritzar-la com a tal. Quines són les actituds tipificables d'utopies en el sentit de futuristes i canviades d'un model social regressor per un de nou? Com discriminaries d'altres que la seva energia és col·laboradora del medi social, però que no lluita realment per la seva substitució? En tractar de respondre, resulta que hi ha innombrables centres d'activitat (des dels partits d'estil clàssic a les ONG d'estil actualitzat) que si bé fan escena política uns i camps de solidaritat, no s'ajusten en tots els casos al disseny utòpic d'altres temps; en realitat la utopia havia quedat tan desacreditada que no hi ha interès per ressuscitar-la com a tal. Es pensa i actua en la conjuntura concreta, dissociant cada tàctica d'una estratègia que ni tan sols és mencionada. En aquest pantà de contradiccions, dins d'una mateixa sigla i seu es poden rastrejar actituds per un costat que no tenen res a veure amb actituds utòpiques que perviuen en les seves icones. La utopia en marxa d'avui cal rastrejar-la per camins i llindars difusos. No és la dels grans projectes

de transformació frontal del sistema, sinó la de petits projectes que a escales raonables i fragmentades tracten de fer ressorgir valors vitals i nous hàbits de ser. La cosa certa és que resulten més comptables les propostes de nous tipus o referència a projectes en curs de debat que la recollida d'una executabilitat utòpica, de la qual s'ha desmarcat la majoria de militàncies més ocupades en les seves concrecions rendibles que en la revaluació del sentit de la vida i de l'ésser. Per un registre de utopies en marxa s'haurà de baixar a l'arena concreta de les petites realitats que, independentment de la seva vocació revolucionària, impacten la realitat amb repercussions de transformació social. Per això algunes podran ser qüestionades en la seva intencionalitat utòpica, quedant ressaltada la seva veritat supervivencial. El que és un indicador de la utopia en la seva fase més material i primària.

Jesús Ricart

Foto: Emili Vives

Sobre la confiança cega

Sovint desconfiem d'alguns polítics i per bones raons. No els donariem mai una confiança absoluta perquè el poder i el diner corrompen fàcilment l'ésser humà.

En canvi, si aquests senyors en el passat han demostrat honradesa els atorgarem un vot de confiança supeditat a la seva actuació futura. Això resulta lògic, però resultaria estúpid donar el nostre vot a un polític que sabem que ha robat diners públics en el passat, podria tornar a fer-ho.

No donariem el nostre vot a aquest polític que viu en magnífiques mansions pagades pels contribuents d'un valor molt superior al seu sou oficial. Condemnariem que aquells immensos bens no fossin repartits entre la gent necessitada.

Mai no donariem el vot a un polític que no fos demòcrata, sinó que va demostrar en el pasat una conducta totalitària, dictatorial i repressora. Podria tornar a fer-ho i destruir la llibertat.

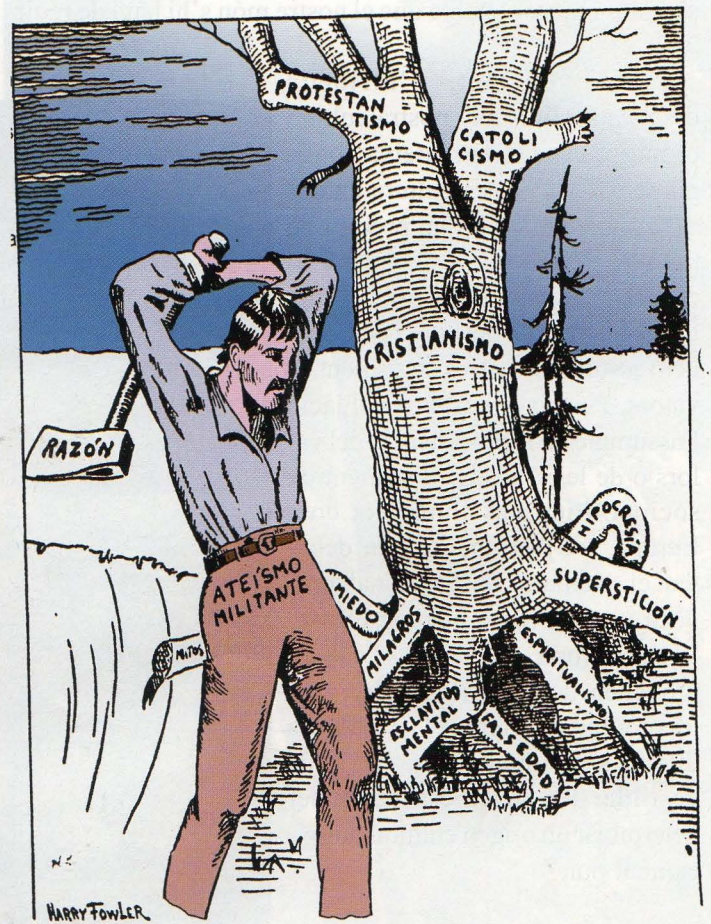
No votariem un polític racista, misogen, manipulador dels mitjans de comunicació i que falseja en el seu propi benefici documents oficial i oficiosos.

Ni pensar tan sols en el vot si fets fidedignes demostrassin que ha practicat l'assassinat, la tortura, l'extermini de pobles sencers i ha instigat guerres i conflictes armats a benefici propi.

Naturalment mai no votariem un polític així —si no fos que forméssim part del seu partit i volguéssim el poder, és clar.

Llavors per què donem la nostra confiança a les religions?

Ricard Pallegà

La construcció europea i la laïcitat necessària

“La unió està fonamentada sobre els valors indivisibles i universals de la dignitat humana, la llibertat, la igualtat i la solidaritat, i es basa en els principis de la democràcia i de l'Estat de Dret.”

Preàmbul de la Carta dels drets Fonamentals de la Unió Europea.

Els valors i els principis regits en el preàmbul de la Carta dels Drets Fonamentals de la Unió Europea, aprovada pel Parlament Europeu, el Consell de la Unió Europea i la Comissió Europea el desembre del 2000 durant la cimera de Niça, són sens dubte compartits per una àmplia majoria de ciutadans europeus i, presumiblement, per tots els estats membres de la Unió. Són els valors sobre els quals s'ha edificat la nostra cultura actual, valors que suposen una contribució indiscutible a la convivència pacífica i al progrés de la nostra societat, i per aquesta raó avui pot semblar inqüestionable que el nostre món s'hi hagi de regir.

No obstant, l'arribada d'aquests valors a la nostra cultura o, millor encara, la mateixa configuració de la nostra cultura entorn dels dits valors no s'ha produït de manera fortuïta, sinó ben bé al contrari; tan sols després d'una llarga història de desunió i patiment hem assolit fer nostres els esmentats valors. Per això, portar a col·lació l'assumpte de la procedència dels valors o de les “arrels” d'una entitat sociopolítica tan complexa com Europa, tot just quan s'està debatent el seu marc constitucional, provoca un cert recel, perquè els valors d'Europa, els “nostres” valors, provenen de tradicions culturals i ideològiques diferents i resultaria difícil, sinó impossible, tractar de destil·lar les seves essències per determinar un origen cultural químicament pur.

Manifestada aquesta prevenció no hi ha motiu per no reconèixer que també hi hagi hagut “alguna” aportació de la religió, del cristianisme i en menor mesura del catolicisme a la cultura europea i, en definitiva, a la construcció dels seus valors “comuns”, encara que podem afirmar sense por d'equivocar-nos que també és atribuïble a altres tradicions com la hel·lenística, la romana, el judaisme – “arrel” del cristianisme –, la musulmana, la il·lustració, el lliurepensament o els socialismes de diferent factura. Totes aquestes tradicions i moltes altres no esmentades aquí estan en més o menys grau emparentades amb les nostres arrels més fonses i algunes, no ho oblidem, també han jugat un paper execrable. Davant d'aquesta constatació obrir un debat per establir en quina mesura ha contribuït cada una d'elles a la construcció d'Europa i, en conseqüència, fins a quin punt cada una d'aquestes s'ha enfrontat a aquest mateix procés, per reclamar un reconeixement basant-se en els seus respectius llegats, a més d'inoportú és probable que deixés algunes “tradicions” en una situació poc o gens afavorida...

Foto: Jaume & Ramon

Que la Constitució Europea ha d'estar fonamentada en una sèrie de valors patrimoni de tots els ciutadans és quelcom que està fora de discussió. Sobre quins han de ser aquests valors... Valdria la pena cercar un consens el més ampli possible, però sense polemitzar sobre quin és l'origen o la procedència d'aquests valors; si calgués anotar-los en l'haver d'una o altra tradició, significaria iniciar una cursa per establir qui aporta "més" al conjunt... i després poder reivindicar un rendiment insolidari per justificar privilegis basats en allò que tots "devem" a una o altra tradició o ideologia concreta per polvoritzar la cohesió ciutadana que s'hauria de trobar en els fonaments de tot projecte democràtic.

Europa és una entitat plural on haurem de conviure ciutadans de diferents cultures amb diferents creences o sense cap tipus de creença. El marc legal de la Unió no s'hauria d'ocupar de les creences dels ciutadans sinó tan sols de salvaguardar la llibertat de poder escollir i professar-ne alguna o bé cap. L'únic objectiu legítim, basant-se en els nostres valors comuns, és enfortir la convivència i les llibertats, i això tan sols es podrà assolir impulsant el caràcter laic de les institucions. Les confessions cristianes, i en especial l'Església Catòlica, reclamen no obstant un reconeixement a la "seva" contribució i exigeixen posar per escrit aquest compromís en el text constitucional. Això ens porta a reflexionar sobre els propòsits de semblant conducta, perquè un desequilibri en aquesta qüestió podria suposar un greu contratemps per als drets i les llibertats dels més de 450 milions de ciutadans que, quan en el termini d'un any acabi la projectada ampliació, acabaran formant part de la Unió Europea.

La construcció europea tindrà especial rellevància per a les confessions religioses a mesura que avanci el procés d'integració i es fes patent la necessitat de comptar amb una Constitució que definís, per sobre dels interessos nacionals, un marc comú per a tots els ciutadans europeus. El Vaticà ha estat conscient des del principi de la importància de preservar els seus privilegis en aquells estats en els quals compta amb un estatut especial i establir les bases que li permetin estendre, arribat el moment, dits avantatges i influències a altres estats tradicionalment reticents a efectuar concessions a les confessions religioses en general, i a l'Església Catòlica en particular.

El primer gran repte en aquest sentit fou el procés de redacció de la Carta dels Drets Fonamentals. Des de bon principi l'Església va tractar d'influir en el procés; a mitjans del 1999 el Papa Joan Pau II féu una significativa intervenció en el Parlament nacional de Polònia en la qual advertí a la classe política dels perills que, segons ell, amenaçaven el continent a les portes del nou mil·lenni. Insistí o

invità a fundar una Europa Unida com una gran "Comunitat Europea de l'esperit" sobre la base dels valors morals cristians i va prevenir sobre la possibilitat que "la democràcia s'unís amb el relativisme moral i denegué a la persona humana els seus drets bàsics. La democràcia sense valors degenera fàcilment en un totalitarisme obert o camuflat", digué aleshores. A pesar d'això, durant el temps que va durar la redacció de la Carta, tal vegada confiat, el Vaticà va actuar amb certa contenció, potser en considerar inqüestionable que el cristianisme hauria d'estar reconegut de forma preeminent en el nou marc legal. La diplomàcia vaticana aviat s'adonà que la seva arrogància havia encaixat malament amb el tarannà de l'Europa democràtica.

L'aprovació durant la cimera de Niça de la Carta dels Drets Fonamentals sense cap referència a la religió ni al cristianisme en el Preàmbul, malgrat no tenir efectes vinculants, suposà un fort revés per a les expectatives del Vaticà, que prengué consciència del perill al qual s'enfrontava i optà per canviar d'estratègia. Començà per mostrar el seu enorme disgust pel resultat de Niça, però també per impulsar

Foto: Jaume & Ramon

l'apropament als sectors socials i polítics més proclius als seus interessos, oferint a canvi el ple recolzament dels catòlics al procés de construcció europeu. En paral·lel intensificà la seva particular campanya mediàtica, substituint la supèrbia inicial pel paper de "damnificat" per les conjures de l'anticlericalisme francès per deixar sense veu els creients d'Europa. Era molt el que s'hi jugava i l'Església no podia permetre's perdre el tren de les institucions!

La carta significà un triomf del laïcisme europeu i de l'esforç per aconseguir la plena igualtat de tots els ciutadans, perquè l'article 10 consagra "el dret a la llibertat de pensament, de consciència i de religió" i afegeix la "llibertat de canviar de religió o de conviccions, així com la llibertat de manifestar la seva religió o les seves conviccions individualment o col·lectivament, en públic o en privat, a través del culte, l'ensenyament, les pràctiques i l'observança dels ritus." Encara que per alguns el fet de no explicitar formalment el dret a "no professar cap religió o creença" és una absència inexcusable, una lectura del text sense prejudicis hauria d'incloure a aquells mancats de religió sense més inconvenients. Però l'èxit obtingut no hauria d'ocultar

que l'aprovació de la Carta tan sols fou possible en l'últim instant gràcies a la intervenció del qui aleshores era el cap del govern francès, Lionel Jospin, el qual en nom dels principis laics de la República francesa va "vetar" la inclusió en el Preàmbul d'una referència explícita a "l'herència religiosa" de la identitat europea, que hauria suposat un reconeixement a la confessionalitat històrico-sociològica de la Unió. La frase inicial fou reemplaçada en la redacció definitiva per l'expressió més vaporosa de "patrimoni espiritual i moral", aixecant airades protestes de l'Església Catòlica.

El disgust del Vaticà fou manifest. En un missatge enviat per Joan Pau II al cardenal Antoni Maria Javierre tan sols una setmana després, amb motiu de la commemoració del XII centenari de la coronació de Carlemany com a emperador pel Papa Lleó III, podia llegir-se "l'Església ha seguit amb gran atenció les vicissituds de l'elaboració d'aquest document. Al respecte, no puc amagar la meua desil·lusió pel fet de que en el text de la Carta no hi hagi inserida ni tan sols una referència a Déu, el qual, per altres coses és la font suprema de la dignitat de la persona humana i dels seus drets fonamentals." Un mes després el papa enviava el següent missatge als representants del cos diplomàtic acreditat a la Santa Seu: "És envers Europa on miren tants pobles com un model en el qual inspirar-se. Que Europa no oblidí mai les seves arrels cristianes que han fet fecund el seu humanisme!". Aquest "oblit" posava en evidència la desil·lusió del papa, que fou recollida ben aviat per la classe política propera a l'Església Catòlica. Entre els prohoms més actius ha destacat el mateix president de la Convenció europea, el francès Valéry Giscard d'Estaing, a qui el Papa expressà a finals d'octubre passat en el transcurs d'una audiència privada "l'interès de la comunitat de creients dels països europeus per veure respectada la seva identitat i la seva contribució específica a la vida de la societat europea, així com per veure també respectats els estatuts dels quals es beneficien en virtut de les legislacions nacionals". La resposta de Giscard no pogué ser més eloqüent: "Tractarem de trobar alguna forma de recollir les preocupacions del Sant Pare". Sense comentaris.

Una al·lusió explícita a aquestes "arrels" en la futura Constitució obriria les portes a un tractament específic del cristianisme per part de les instàncies comunitàries, fixant les bases per a la concessió d'avantatges a les esglésies cristianes en detriment dels altres ciutadans europeus, tant pertanyents a altres religions com dels no creients o ateus. A més a més aquesta legitimació constitucional permetria a l'Església aspirar també a privilegis en aquells estats on actualment no disposa de cap tractament especial. En l'horitzó és previsible que l'Església Catòlica, més enllà de nous acords de col·laboració als quals pogués arribar amb

Foto: Jaume & Ramon

Estats concrets o amb les institucions europees, té l'esperança de negociar en el futur, quan les circumstàncies siguin favorables, un concordat amb la Unió Europea que li permeti estendre a tot el seu territori moltes de les prebendes històriques que ja gaudeix en alguns dels Estats membres. Aquesta possibilitat haurà de romandre en suspens fins que les condicions polítiques esdevinguin propícies per establir negociacions, però no s'ha de descartar en absolut donats els antecedents.

No seria prudent oblidar aquí concordats tan nefastos per a Europa com el signat entre la Santa Seu i Sèrbia el juny del 1914 que, sense menysprear altres circumstàncies històriques, suposà una clara humiliació per Àustria i la pèrdua de la seva ancestral influència sobre els enclavaments catòlics de Sèrbia just quatre dies abans de l'assassinat a Sarajevo de l'arxiduc Francesc Fernando, desencadenant de les hostilitats entre l'Imperi Austro-hungar i Sèrbia que conduïren al principi de la primera guerra mundial.

El mateix podria dir-se de les maniobres que conduïren als Pactes Lateranenses entre la Santa Seu i la Itàlia feixista de Mussolini, que permeteren a l'Església recuperar la sobirania sobre el territori de la Ciutat del Vaticà; o les intrigues per assolir un concordat amb Alemanya que es traduïren durant els anys vint en acords amb alguns "Länder" com Baviera i Prússia, i acabarien amb el concordat signat amb el III Reich el juliol de 1933 entre el qui aleshores era secretari d'Estat vaticà Eugene Pacelli –que anys després ocuparia el solí pontifici amb el nom de Pius XII– i el vicecanceller alemany Franz Von Papen, que si bé comportà importants concessions per l'Església Catòlica suposà la rendició al nazisme del catolicisme polític alemany i significà un recolzament crucial per al règim de Hitler, aïllat com estava internacionalment. Tampoc hauríem d'oblidar el paper jugat pel Concordat amb Espanya el 1953, en el moment en què la dictadura necessitava més el recolzament exterior a causa del seu aïllament polític.

Però l'ambició de l'Església Catòlica per estendre's a Europa no li ha fet descuidar la importància de preservar la seva situació actual. L'Església és conscient que sense els privilegis que gaudeix en molts estats la seva existència en els termes actuals seria difícil. L'avanç de la secularització a Europa i el desig de comptar amb un marc neutral en matèria de drets i llibertats, com es posà de manifest durant la redacció de la Carta, ha adquirit una sòlida implantació i disposa d'una força considerable. Davant d'aquesta amenaça l'Església ha apostat per blindar el seu estatut en cada un dels estats membres per davant fins i tot de qualsevol expectativa de possibles nous beneficis. Al cap i a la fi fou el propi Pius XII qui encunyà el 1948 la idea de cristianisme com "herència cultural comuna", com a

recurs per garantir el paper preeminent de l'Església enfront de les perspectives d'una Comunitat Europea en els començaments.

L'aposta més segura per assolir-lo era que la Convenció Europea integrés en la seva proposta l'enunciat de la Declaració número 11, sobre l'estatut de les esglésies i de les organitzacions no confessionals, annex al Tractat d'Amsterdam del 1997 que salvaguardà l'estatut nacional de les comunitats religioses. L'addició d'un tercer apartat, anàleg al proposat en el projecte d'article 34 per a les associacions representatives de la societat civil, però específic per a les esglésies, garantiria a més a més el seu diàleg amb les institucions. La iniciativa del Presídiu de la Convenció Europea d'incloure l'actual projecte d'article 37, no previst en l'Avantprojecte de Tractat Constitucional presentat el mes d'octubre del 2002 al ple de la Convenció, reproduïa fidelment aquests plantejaments: "Article 37: Estatut de les esglésies i de les organitzacions no confessionals. 1. La Unió Europea i no prejutja l'estatut reconegut, en virtut del dret nacional, a les esglésies i associacions o comunitats religioses en els Estats membres. 2. La Unió Europea respecta tanmateix l'estatut de les organitzacions filosòfiques i no confessionals. 3. La Unió mantindrà un diàleg regular amb dites esglésies i organitzacions, en reconeixement de la seva identitat i de la seva contribució específica."

Foto: Jaume & Ramon

Fins ara s'han presentat 35 esmenes a la proposta d'article 37 del Presidum, de les quals 15 reclamen la seva completa eliminació i unes altres 5 la del paràgraf tercer. Alguns dels arguments exposats són demolidors, qüestionen que una declaració no vinculant del Tractat d'Amsterdam que quedarà sense efecte en aprovar-se la Constitució hagi de ser inclosa per "sorpresa" i sense justificació aparent. Sostenen que la Carta dels Drets Fonamentals —inclosa en el projecte d'article 5— ja protegeix les llibertats de tots els ciutadans; que els projectes d'articles 1 i 9 ja contemplen el respecte a les tradicions nacionals; que tractar l'estatut d'organitzacions confessionals dins del Títol VI dedicat a "la vida democràtica de la Unió" és una aberració, perquè dites organitzacions estan mancades d'esperit democràtic; i alerten que el paràgraf tercer de l'article 37 confereix a les esglésies un dret "il·legítim" d'intervenir en els assumptes de la Unió, quan el diàleg amb les associacions i amb la societat civil en general ja queda protegit per l'article 34. Així mateix qüestionen que la Unió Europea hagi d'assumir competències referents als camps de la teologia o de la filosofia. L'única esmena presentada fins ara per representants espanyols és la dels diputats socialistes Josep Borrell i Diego López Garrido junt amb l'europarlamentari d'Esquerra Unida Carles Carnero González, en la qual proposen eliminar del segon paràgraf les paraules "filosòfiques" i i suprimir completament el tercer, remetent amb petits matisos al text original de la Declaració número 11 del Tractat d'Amsterdam, una contribució massa tímida.

L'aprovació de l'article 37 comportaria encara un perill addicional per a la laïcitat, perquè en respectar i no prejudicar "per igual" l'estatut de les organitzacions no confessionals en les legislacions nacionals consolidaria "de facto" les discriminacions existents actualment —com en el cas de l'Estat espanyol—, impeding en el futur qualsevol progrés en la aplicació del principi d'igualtat democràtica recollit pel projecte de l'article 33 de la Constitució que diu: "El funcionament de la Unió es basa en el principi de la igualtat dels ciutadans, que gaudiran equitativament de l'atenció de les institucions de la Unió." L'article 37.2 deixa així les mans lliures als estats per seguir negant qualsevol reconeixement a les "organitzacions filosòfiques i no confessionals", ja que no consagra la igualtat de totes les organitzacions, sinó tan sols el respecte al seu estatut actual en cada país, sense valorar la situació de partida de cada un d'ells.

Tal com s'ha formulat la proposta sembla indiscutible que el veritable propòsit del projecte d'article 37 és mantenir intactes els privilegis de les comunitats religioses i deixar-los obert el camí a possibles millores en les negociacions bilaterals amb cada un dels estats. En aquest

punt, la conclusió d'una referència a les suposades "arrels cristianes" d'Europa en el Preàmbul seria l'argument definitiu per acabar d'aplanar el camí als interessos de les esglésies i servir de fre als seus rivals potencials com l'Islam, que augmenta entre la població europea degut al fenomen de la immigració. Aquesta referència també dificultaria encara més la possible adhesió a Europa de Turquia, un Estat laic però de majoria musulmana, ajornada "sine die" des de la cimera de Copenhague del desembre passat. Un objectiu addicional d'aquesta estratègia seria la contenció del secularisme que amenaça cada cop més l'apropament a l'hegemonia cristiana en el si de la Unió.

La Constitució Europea hauria d'establir les bases per acabar amb qualsevol pretensió de privilegi que privi d'avançar envers una autèntica cohesió social. El projecte d'article 2 sobre els "Valors de la Unió" consagra els valors de "la dignitat humana, la llibertat, la democràcia, l'Estat de Dret i el respecte dels drets humans" com a fonaments de la Unió europea. No s'aprecia que aquests valors es derivin ni conservin un deure especial amb la religió, que històricament ha estat sempre refractària a permetre l'avanç de la

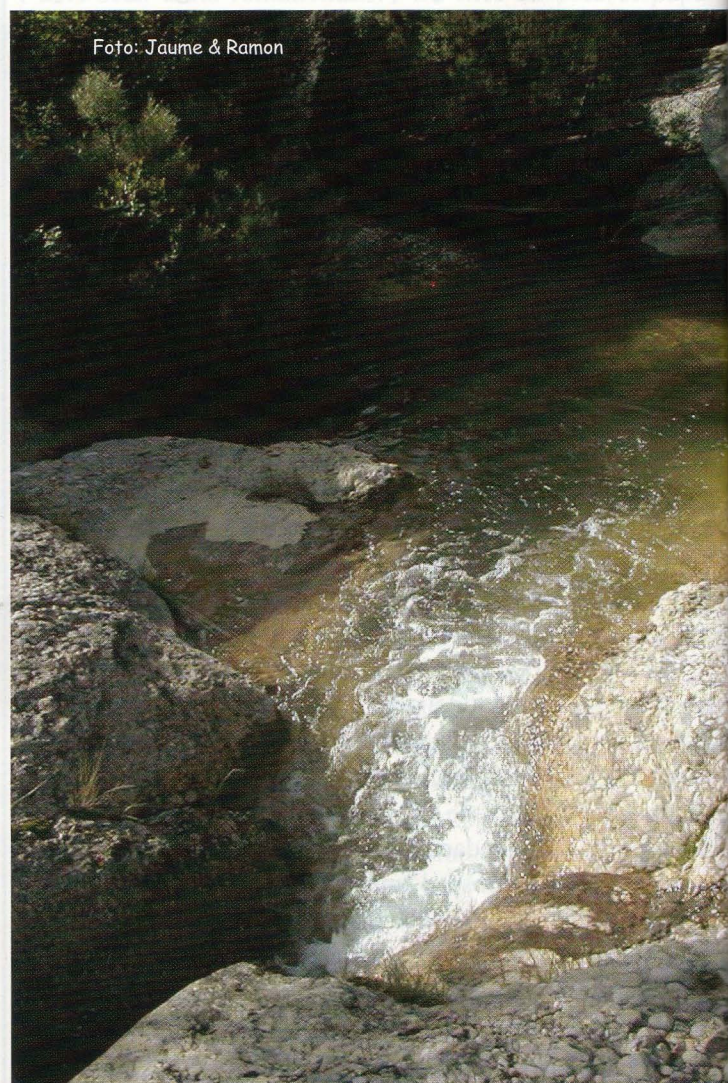

Foto: Jaume & Ramon

llibertat i de la democràcia. Actualment 10 dels 15 països de la Unió Europea tenen un règim de religió d'Estat o bé mantenen en vigor concordats amb la Santa Seu molt avantatjosos. La Constitució hauria de ser el revulsiu necessari per superar aquests vestigis anacrònics de l'antic règim. Pel que fa a la Santa Seu, si es tracta d'un Estat sobirà no s'hauria de tolerar la seva ingerència en els assumptes interns de la Unió Europea. Quant a l'Església Catòlica el seu tractament no s'hauria de diferenciar de l'atorgat a les organitzacions socials incloent-hi, sens dubte, a les altres confessions religioses. Tampoc s'hauria de permetre que els seus membres, beneficiant-se d'un règim, actuïn per compte de la Santa Seu si enl fer-ho va en detriment dels interessos de la Unió Europea, perquè el contrari equivaldria a estimular la seva deslleialtat. Només si Europa comptés amb un marc rigorosament laic hauria de permetre a les confessions escollir lliurement les seves fidelitats.

Pel que fa als "drets humans" la contribució de les religions és encara més qüestionable. Ens limitarem a senyalar que la Santa Seu és una monarquia absoluta amb uns principis bàsics incompatibles amb la democràcia, i que segueix sense firmar la majoria d'acords internacionals sobre drets humans proposats per les Nacions Unides, entre aquests alguns tan rellevats com el Pacte Internacional de Drets Civils i Polítics, el seu primer Protocol i el Segon Protocol destinat a abolir la pena de mort, el pacte internacional de Drets Econòmics, Socials i Culturals, la Convenció Internacional sobre la eliminació de totes les Formes de Discriminació contra la Dona i el seu Protocol Facultatiu, i així fins quasi un centenar de convenis diferents...

La nostra societat no pot resignar-se a ser una simple juxtaposició de comunitats religioses o laiques, ètniques o nacionals, una simple addició de col·lectius amb interessos egoistes, sinó que ha d'aspirar a convertir-se en una entitat comprensiva de ciutadans lliures i responsables disposats a compartir un mateix destí. Això implicaria respectar les diferències, però també garantir els drets i les llibertats de tots els ciutadans i mantenir una estricta separació entre el bé comú i els interessos dels grups particulars. Europa té davant seu una oportunitat històrica, però necessitarà l'ajut del laïcisme per assolir una autèntica cohesió social i preservar els valors que han portat a les més altes cotes de progrés, justícia, pau i benestar als seus ciutadans.

Joan Carles Marset

Geòleg i Editor.

Vicepresident d'Ateus de Catalunya

Nota de l'autor: Als pocs dies d'acabada aquesta comunicació el Presidum de la Convenció Europea presentà, entre el 24 i el 28 de maig del 2003, una nova versió del Projecte de Constitució que modifica completament la numeració de l'articulat, encara que no altera de forma rellevant cap dels articles citats. Segons la nova numeració els articles 1 i 9 es distribueix entre els nous articles 1, 5 i 9, l'article 2 sobre els "Valors de la Unió" no sofreix cap canvi, la carta de Drets Fonamentals queda incorporada en l'article 7.1, l'article 33 sobre el "Principi d'igualtat democràtica" passa a ser el 44, el 34 es converteix en el 46, i el 37 sobre "L'estatut de les esglésies i de les organitzacions no confessionals" en el 51. És molt probable que la numeració indicada, al marge del seu contingut, sofreixi encara noves modificacions. El Preàmbul incorpora una vaga referència a les "herències culturals, religioses i humanistes d'Europa" sense cap menció directa al cristianisme.

Foto: Jaume & Ramon

La veritable història de Jesús (últim)

Joan, s'ha assabentat de l'ordre de detenció d'Herodes, per això deixa de batejar en el Jordà i es dirigeix a Ennen prop de Salis, on hi ha una gran quantitat d'aigua i pot seguir batejant.

Els seus deixebles li deien: Jesús, a qui tu batejares, ara els seus deixebles ho fan més amunt del riu Jordà; hi està anant molta gent.

Joan els respon: L'home no pot rebre cap cosa del cel que no li sigui donada. Vosaltres sou testimonis que us vaig dir que jo no sóc el Crist, sinó que he sigut enviat davant d'ell per quan vingui. Aquell ha de seguir augmentant i jo he de seguir minvant.

Després d'aquestes paraules encara els diu: Seguiu, no obstant, batejant perquè es penedeixin dels seus pecats.

Mentre els està parlant una nombrosa guàrdia d'Herodes se'ls apropa. Així que els deixebles veuen venir la tropa armada, marxen cadascú per la seva banda deixant sol a Joan.

Els guàrdies, amb les espases a la mà, l'encerclen ràpidament agafant-lo dels braços i el cap de la guàrdia li diu:

“Per ordre d'Herodes quedes detingut. Lligueu-lo”, diu als seus guàrdies, que el lliguen de mans i coll i se'l emporten amb els seus cavalls a la ciutatella Maqueronte.

Els seus deixebles corren a avisar Jesús que han detingut Joan, i Simó-Pere s'adona del perill que corren, perquè temen que facin el mateix amb ells, per la qual cosa deixen de batejar, i agafant el carro i les tendes, deixen Judea i es dirigeixen a Galilea, passant per Samària, sense fer cas de la prohibició que dictà el Sanedrí a tots els jueus de trepitjar terra samaritana.

Jesús i els seus germans saben que la policia romana els vigila, sobretot el que diuen a la multitud, per si cometessin alguna falta contra el Cèsar, i aleshores serien detinguts i acusats de sedició.

Per això Jesús aconsella als seus germans que pre-diquin, que siguin senzills com a coloms però astuts com les serps.

Després de diversos dies de camí arriben a Sicar, petit poble que es troba a prop del camp que Jacob havia donat al seu fill Josep, allà hi ha la font de Jacob.

Mentre Simó-Pere i els seus germans munten la tenda per descansar i passar el dia, Jesús acompanyat de Joan s'asseu a prop de la font, quan una dona samaritana amb un canti sobre del cap s'hi acosta per omplir-lo d'aigua, i aleshores Jesús li diu: “Dóna'm aigua per beure.”

La dona samaritana el mira amb sorpresa i li diu: “Com es que tu malgrat ser jueu em demanes per beure a mi que sóc samaritana?”

Jesús li respon: Si haguessis conegut la donació gratuïta de Déu i qui és el que et diu “Dóna'm per beure” tu li hauries demanat i ell t'hauria donat aigua viva.

Foto: Xavier Bosch

La dona contesta, “Senyor si vols tens una galleda per treure aigua del pou, que és fondo. On tens, doncs, aquesta aigua viva? Tu no ets major que els nostres avantpassats com Jacob, que ens donà el pou i que en begué aigua, ell mateix junt amb els seus fills i el seu ramat de vaques. Veritat?”

Jesús s’aixeca i mirant el pou on la samaritana ha tirat la galleda lligada a una corda li diu: A tot el que begui d’aquesta aigua, senyalant-la amb el dit, tornarà a tenir set, però tothom qui begui l’aigua que jo li donaré ja mai més tindrà set, sinó que l’aigua que jo li donaré, es convertirà en ell, en una font d’aigua que brollarà per impartir vida eterna.

La dona que ja ha tret del pou la galleda plena d’aigua li diu: Senyor, dóna’m d’aquesta aigua perquè no tingui més set ni hagi de seguir venint a cercar l’aigua d’aquest pou.

Jesús la mira fixament i agafa la galleda de l’aigua i beu lentament, pensant, i li diu: Vés i crida el teu marit i veniu aquí.

La samaritana li respon: No tinc marit.

Jesús pensa una mica i mirant-la fixament li diu: Bé has dit, perquè has tingut cinc marits i el que ara tens no és el teu marit. Això ho has dit verídica.

La dona li contesta: Senyor, dedueixo que ets profeta. Nostres avantpassats adoraren en aquesta muntanya. Però vosaltres dieu que és a Jerusalem on s’ha d’anar a fer adoració.

Jesús li contesta: Creu-me que ara ve l’hora que ni en aquesta muntanya ni a Jerusalem adoreu a Déu. Vosaltres adoreu el que no coneixeu; nosaltres adorem el que coneixem perquè la salvació s’origina en els jueus.

No obstant l’hora ve i és ara que els veritables adoradors adoren Déu amb esperit i amb veritat, perquè en realitat Déu els cerca d’aquesta classe perquè l’adorin. Déu és un esperit i els que l’adoren han de fer-ho espiritualment i de cor.

La dona que l’escoltava atentament li diu: “Jo sé que el Messies ve, i quan arribi ell ens dirà les coses obertament.

Jesús li respon: Jo, el que parla amb tu, sóc aquell.

Entretant s’apropen Simó-Pere i els altres, que venen del poble amb queviures, i veuen Jesús parlant amb una dona samaritana i queden sorpresos, però ningú li diu: Que cerques parlant amb aquesta dona?, doncs bé saben que els sacerdots del Sanedrí tenen prohibit que es parli amb els samaritans i ni tan sols trepitjar la seva terra.

La dona que els veu venir deixa la galleda a terra i surt corrent envers la ciutat molt alterada per les paraules de Jesús.

Així que arriba es dirigeix als seus veïns dient-los:

Veniu tots, un home jueu m’ha dit totes les coses que jo vaig fer. Un samarità estranyat li pregunta: Un jueu s’ha dirigit a tu i t’ha parlat?

Sí, m’ha dit moltes coses i diu que és el Messies que estem esperant.

Els homes que la rodegen, en sentir el que els diu, van tots vers el pou, on hi ha Jesús i els seus germans, per veure’l.

Quan arriben veuen Jesús amb Simó-Pere, Santiago i el altres reunits davant del pou i els pregunten: Ens han dit que tu ets el Messies, el que tots estem esperant, i que cures els malalts, per això et portem aquest que té dolor al pit.

Foto: Antonio Vallés

Jesús els diu: Porteu-lo davant meu.

Així que el té al davant el mira fixament als ulls i li pregunta: Vols ser curat?

Sí senyor, t'ho prego.

Lavors posa les seves mans sobre el pit del samarità, i li diu: Vull, doncs, que siguis curat.

Tots al seu entorn estan en silenci observant-los, i al cap d'una estona el samarità nota que el seu dolor ha desaparegut, així que exclama, joiós: "ja no tinc dolor!" Les altres samaritanes veient la curació de l'home li demanen que es quedi en el poble, el que Jesús accepta. Aleshores Simó-Pere els diu que vagin a llurs cases, ja que el Senyor ha de menjar i descansar.

Després Jesús junt amb Simó-Pere, Joan, Santiago i Tomàs se'n van a les tendes ja muntades, on les dones que van amb ells ja els tenen preparat el menjar.

S'asseuen en coixins i en una tauleta baixa els posen pa sense llevat, fruits secs i la carn d'un cabrit acabat de cuinar.

Jesús que ha anat a fer oració una mica separat d'ells, torna i s'asseua costat d'ells, sense dir res i sense menjar.

Simó-Pere, el mira i diu: "Rabí, menja."

Jesús el mira i li diu: "Jo tinc aliment per menjar del qual vosaltres no sabeu."

Simó-Pere mira Tomàs i Santiago i els pregunta:

"Vosaltres li heu portat aliment?" Els altres diuen que no.

Jesús que sent el que Simó-Pere els pregunta els diu:

"El meu aliment és fer la voluntat del qui m'ha enviat i acabar la seva obra. No dieu vosaltres que encara manquen quatre mesos per a l'hora de segar?"

"Mireu! Vos dic: Alceu els ulls i mireu els camps, que estan blancs per a la sega. Ja el segador està rebent el salari i recollint fruits per a la vida eterna perquè amb el sembrador s'alegrin junts. En aquest sentit és veritable la dita: Un és el sembrador i un altre el segador. Jo us envio a segar allò en què no hi heu fet labor."

Després de dir-los això, agafa el pa i menja amb ells, en silenci.

Els veïns que han vist la curació i es corre la veu que fa miraculoses curacions, li porten diversos malalts als quals Jesús va imposant les mans. Es queda dos dies al poble, i al matí ben aviat, els seus germans recullen les tendes i es dirigeixen a Galilea, a Cafarnaüm.

La fama de Jesús, que fa cures miraculoses s'estén per tota Galilea, i tanmateix fa que hi hagi disturbis contra les patrulles romanes, pels militants "zelotes" de Canà.

Tiberi César és informat que a Judea, Galilea i Samària hi ha continus disturbis, amb robatoris i atacs a la seva guàrdia per bandes "zelotes" i molt bandolerisme, per això mateix pensa que és necessari pacificar la regió.

En ser destituït Herodes Filipo pel seu complot en contra d'ell, queda vacant la tetrarquia de la Batanea, Traconitide, Gaulanitide i Auranitide, i sabia que Herodes Antipas desitjava obtenir-la fervorosament.

Tiberi, no obstant, dubta que aquest pugui pacificar la regió, així que envia una carta a Ponç Pilat, governador de la província de Judea dient-li que al seu retorn de Síria, farà escala a la Cesarea Marítima, i espera poder-lo veure a la ciutat per tenir una entrevista personal.

Pilat, així que rep la carta, ho comunica a la seva esposa Claudia Procula que és molt amiga de Salomé, filla d'Herodias, i actualment unida a Herodes Antipas.

Rafael Fossati

Opinió

El pacte tripartit d'esquerres

Per a uns el pacte d'esquerres ha estat un encert polític d'Esquerra Republicana. Per altres una traïció, un "desaprofitament" nacionalista.

La meua modesta opinió és que aquesta dreta cristiana, carca i corrupta que hem suportat quasi 5 lustres ja li tocava descansar i deixar fer política progressista amb altres criteris als nous representants polítics.

Que és un encert ho confirma el nerviosisme i actituds hostils dels "espanyoleros" i dels qui perden la mameixa que han xuclat amb prepotència i supèrbia durant tants anys. Ho confirma el nerviosisme del Partit Popular que utilitza la política de la por i del separatisme per recollir vots de cara a les generals, menyspreant els drets democràtics elementals i prement cada cop més les limitades llibertats individuals i col·lectives.

Diaris catalans amb tuf convergent portaven dies abans del pacte quantitat d'escriptors de ciutadans i intel·lectuals (suposo amb carnet de CiU) que apel·laven al patriotisme de la manera que ells l'entenen. Suposo que formava part de la campanya intoxicadora per decantar l'opinió pública envers un pacte de dretes.

Em vaig limitar a trametre la meua opinió escrita a ERC dos dies abans de l'acord que em va satisfer plenament.

Nosaltres personalment hem viscut la persecució i desatenció de l'administració; no ens van voler atendre ni el Director General de Turisme, ni el d'Urbanisme, ni el Conseller d'Indústria, Comerç i Turisme; les meves cartes al President foren inútils i el poc ajut i atenció que tinguérem amb el Delegat de Govern de Tarragona es va exhaurir també. Era una administració al servei d'ells, prepotent, inoperant, desatenta als problemes del ciutadà, amb política d'aparador i poca cosa més; si no tenies el carnet de CiU o tens "contactes" amb la família convergent no eres res.

Tampoc cal oblidar les vinculacions de CiU amb l'Opus Dei i amb tota la gran secta catòlica. De fet no tinc gaire clar on comença un i on acaba l'altre, estan molt vinculats. Recordeu la presència de la Sra. Pujol a la beatificació d'Escrivà de Balaguer.

Amb el nou govern tripartit esperem una actitud laica i més respectuosa amb els no creients; hem hagut de suportar una difusió de creences, misses i propaganda de la gran secta catòlica que envaeix els mitjans de comunicació públics.

No deixarem de tenir un punt de vista objectiu i crític amb el nou Govern, però és una llum d'esperança per a molts ciutadans independentistes o no, que han vist perdre amb 23 anys d'un botiflerisme polític que ha assolit molts pocs o escassos avenços per falta de coratge polític i massa interessos a defensar dels poderosos.

Emili Vives

no militant en cap partit polític

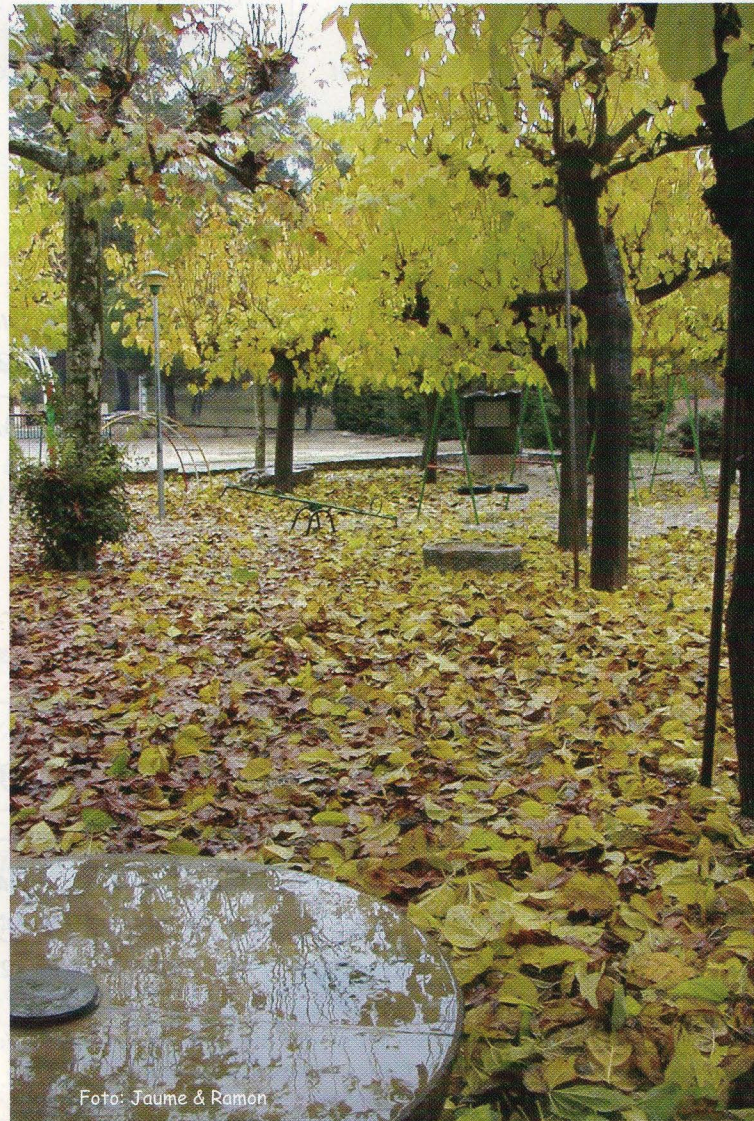

Foto: Jaume & Ramon

Racó poètic

POEMA

Quan neixes la tens
i creix amb tu
al teu costat

Poc a poc la descobreixes
és la llibertat.

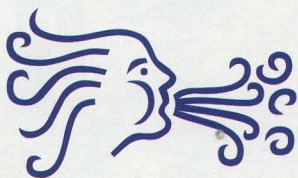
Més endavant
amb els altres
al teu costat
també trobes
altres llibertats

I has d'aprendre
a conviure
amb la teva
i la dels altres

Tot creixent com adduït
redescobreixes que la llibertat
no és d'un ni de l'altre
tot viu en llibertat
tot és llibertat

si les teves mans
o el teu cor
no l'empresonen.

Joan Gonzàlez

NO T'ATURIS MAI

No t'aturis mai
caminant que camines
a la recerca
de la terra promesa
on la humanitat contempli
la definitiva entesa.

La teva ciència
són les teves passes
quan decidit avances
a la requesta
del lloc on es troben
els somnis de pau
de la gent noble i sàvia.

La veritat que estimes,
és la teva esperança,
en les paraules
de pedres antigues
que els ancians deixaren

Més no imagines
que les coses vives
de sempre i d'ara
hi veuràs la calor
del punt de trobada
on els cors de cristall
festejaren l'albada.

Ferran Margarit

NO PAS L'ATZAR, SINÓ LA INDEPENDÈNCIA

No pas l'atzar; sinó la Independència
farà del meu país la nova terra
on vui donar la veu, de serra en serra,
perquè totom s'encengui la consciència.

Pàtria d'esclaus! Oh perfecta impotència
de vèncer el pensament que se'ns aferra
a la por de la nit i ens clava a terra.
A Tu duem l'Estel amb més fulgència!

Venim, de la ciutat i del boscatge
i anem allà on ens meni la cadència
d'aquesta llum que lleva l'esclavatge.

No hi ha Passat que ens valgui per erència.
Sense Present no ens coneixem la Imatge.
No hi ha Futur sinó la Independència!

Jordi Bilbeny

Ortografia condicionada per l'autor

Pensaments

La ferocitat dels moralistes ve de la seva impotència per moralitzar-se: i, és a causa de no poder vèncer els seus vicis, que es venja d'ells, insultant-los; d'aquí que el vici de moralitzar, és a dir el vici de la Moral, sia el més immoral de tots els vicis.

Dubteu;
cap Fe ha estat mai tolerant;
el Dubte és la Tolerància;
la Fe ha aixecat fogueres;
el Dubte no les aixecarà mai;
tota fe és una Tirania, i tot creient és un esclau;
no cregueu.

Vargas Vila